உ

கடவுள் துணை.

உவமானசங்கிரகம்.

இது

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்

சைவநூற்பரிசோதகராயிருந்த

ஸ்ரீ ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௩௯.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1914.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

உவமானசங்கிரகம்.

விநாயக வணக்கம்

புவனமிசை மாதர்பொருந்தவய வங்கட்
குவமான சங்கிரக மோதக்--கவுளடிக்கட்
சிந்து மதவருவிசெங்கட் புகர்வதனத்
தைந்துகரத் தான்காவ லாம். (க)

நூல்.

உள்ளங்கா்ற்கும், விரலுக்கும் உவமானம்.

வனச மலர்மாந் தளிர்முயலின் வயிறுசெயலை யணத்தூவி
சுனக னுக்குச்செம்பஞ்சு துகடீ ரனிச்சமிவை மடவார்
வினவுள் ளடிநேர் பெருங்காலின் விரல்க டமக்கு மஞ்சண்முளை
யனைய வென்பர் துவருமிணை யாமென் றுவந்து சொல்வாரே. (உ)

கால்விரனகத்திற்கும், புறங்காலுக்கும், கரட்டிற்கும்.

காலின் விரல்சே ருகிர்படிகங் கண்பத்தாகக் கடைநதமதி
சாலும் புறங்கால் கமடமும்புத்தகமுங் கமுகம் பாளையுமாம்
பாலின் பாளை யுட்குரும்பை பந்து தராசு சிப்பியிவை
நாலுங் கரட்டுக் குவமையென நவில்வரியனூற் கவிவலரே. (௩)

குதிக்கும், கணைக்காற்கும்.

பரவு சிறுதாரிகைப்பெட்டி பந்து சங்கு வனசமுகி
ழிரச நறுமாங்கனிகுதிங்காலேய்க்கு முவமை பெறுந்தூணி
விரவு தேன்பூவிரிபாளை வேணு காளம் வராலேந்து
முரவுக் கணைக்கா லுக்கிணங்கு முவமை யாமென் றுரைப்பாரே. (௪)

முழங்காற்கும், தொடைக்கும்.

அலவன் பசுமூக் குற்றதிற லாலான் பணிகே டகத்தின்குமிழ்
சொலுநன்முழந்தாட் குவமையெனச் சொலுவர்தொடைக்கானைத்துதிக்கை
சலம்மீனு விளங்கதலித் தண்டா மல்குற் றடநீந்தக்
குலவு தெப்பந் தூணெனவுங் குறிப்ப ருவமை நெறியெனவே. (௫)

அல்குற்கும், பெண்குறிக்கும்.

பொற்றட் டனங்க ளரமனைவேள் பொக்கிசங்காக்கணம்பூப்பைந்
தெற்றுந் தேன்கூ டரவபடஞ் செந்தாமரைப்பூ மதுக்குழலாம்
பற்றும் வாழைப் பூமலிபொற் பதக்கங் குதிரைச் செவிதேர்த்தட்
டுற்ற வமுத சர்க்கரைகூ றும்பின் வாய்நற் றேன்கிணறு. (௬)

அடருஞ் சத்தி பீடமத னல் வட்டங் குளமடைபாற்
கடறா விளக்குச் சங்கநிதி கவிஞ ரிளவெற் றிலைவிண்ணிற்
படரு மரசி னிலைபட்டம் பகரு மல்கு றனக்கிசையத்
தொடருமுவமைபெண்குறிக்குச்சொல்லத்தகுமான்குளம்பென்றே. (௭)

இடைக்கும், வயிற்றுமடிப்பிற்கும், வயிற்றிற்கும்.

கொடிநூல் துரும்பு தேய்ந்தபிறைக் கொழுந்து சிங்க மதனுருவந்
துடிவிண் மின்கைப் பிடிகுலிசந் துலங்கு மரவு மிடைக்கொப்பாம்
படிநீர்த் திரைபோ லவுமடிப்புப் பயிலும் வயிற்றுக் காலிலையுங்
கடிசேம் பிலையு மதிப்பிளவுங் கதலிக் குருத்து மிணையாமே. (௮)

உந்திக்கும், வயிற்றுரோமத்தொழுங்கிற்கும்.

வட்டச் சோகி மல்லிகைப்பூ வருநீர்ச் சுழிநந் தியாவட்ட
மொட்டென் றுவமை யுந்திக்கு மொழியாச் சலாகை னார்க்கயிறு
துட்ட மதன னெஞ்ஞெழுகத் துடபித துதிக்கை யெறும்பொழுக்கம்
விட்ட கரிய மணிக்கோவை வேழத் திழியு மதத்தாரை. (௯)

விரும்பா விலையி னடுநரம்பு விண்டு கிடந்த விரதவடங்
கரும்பா ரிளநீர்க் காம்புநறுங் களபத் தின்றண் டெரித்தாரை
யரும்பா வனசப் பூம்பசுந்தா ளவிர்வான் றுரை யென்றிசைய
வரும்பே ருவமை பெறுமடிப்பின் வயிற்று ரோமத் தொழுங்கினுக்கே. (௧௦)

தனத்திற்கு.

வல்லுச் சக்கிர வாகமதன் மகுட மெலுமிச் சங்கனிபூண்
வில்வக் கனிமாங் கனிதேங்காய் விளவின் கனிகோ புரத்தூவி
சொல்வெற் பிளநீ கதலிப்பூச் சொர்ணத் தாளஞ் சிவலிங்கந்
தெல்லுக் காகங் கோங்கரும்பு சிமிழ்பம் பரம்பொற் குடங்கிண்ணம். (௧௧)

செண்டு குமிழ்வார் கூடாரஞ் சேவின் சிமிழ்பொற் கரண்டகமென்
புண்ட ரீக முகிழ்பந்து புன்னைக் காய்மா துளங்கனிமேற்
கொண்ட மொக்குள் பிடிசெம்பு கொட்டைப் பாக்குப் பருதிமதி
மிண்டு பிம்பமத் தகமருப்பு மெழுகி னுருண்டை பசும்பொற்றேர். (௧௨)

படர்ந்த செப்பு மாவிலிங்கம் பழமா றேழு மிணைந்திருமாந்
தடர்ந்து விம்மிச் சுணங்கரும்பி யண்ணாந் திளகிப் பணைத்தெழுந்து
தொடர்ந்து களப மொழுகநறுந் தொய்யி லிலங்க வெண்டாள
வடங்கொள் புளக முலைக்கிசைய வழுத்து முவமைச் சிறப்பாமே. (௧௩)

விரற்கும், நகத்திற்கும்.

அலரிக் காயமுத் திரைக்கோல்பொன் னாழி துலங்கும் பயற்றங்காய்
குலவப் படுமாந் தளிர்பவளக் கொம்பு கெளிறு கிட்டிக்கோ
ணிலவச் சுழற்றுந் திறவுகோல் நேரு மிருகை விரற்குவமை
கலவப் பெறுமவ் விரலுகிர்க்குக் கருதுங் கிளிமூக் கொப்பாமே. (௧௪)

அங்கைக்கும், தோளுக்கும்.

தளஞ்சேர் செந்தா மரைகாந்த ளயங்கு முசசி திலதமனை
வளஞ்சே ரங்கை பெறுமுவமை மாணு முன்கை யாழ்க்கோடு
விளங்கு மெழிற்பூ ரணகும்ப மிசையே தரித்த மாலிகைவேய்
கிளர்ந்த மலர்ப்பஞ் சணைமூன்று கிளரு மெனறோட் கிணையாமே. (௧௫)

கழுத்திற்கும், முகத்திற்கும், வெயர்விற்கும்.

சங்கு செம்பு பாலிகைபூ சணிப்பூச் சூல்கொ ளிளங்கமுகு
மங்க லஞ்சேர் சுருளேந்து மடலுங் கழுத்துக் குவமைபெறுந்
திங்கள் படிமக் கலங்கமலஞ் செண்டு பூத்தட் டிவைதாணி
யெங்கும் புகழுந் திருமுகத்துக் கிசையு முத்தம் வெயர்வாமே. (௧௬)

இதழுக்கும், வாய்க்கும்.

கொண்ட பவள முருக்கிந்திர கோப மிலவ செம்பரத்தந்
தொண்டை வீழி யமுதங் கண்டஞ் சொற்க பாட மாதுளம்பூ
வண்டு கவியுஞ் செழுங்குமுத மலர்தா மரைசெங் கமலமொப்புக்
கண்டு மொழிந்தா ரிதழ்க்குநறுங் கனிவா யினுக்கு மிணையாமே. (௧௭)

பல்லுக்கும், நகைக்கும்.

முத்துத் தளவு புன்கரும்பு முருந்து மாது ளங்கனியின்
வித்துப் பதும ராகமுணு விரும்பு மெயிறு தகும்பரிவி
னத்துத் தாள நகைக்குவமை நகுவெண் ணிலவா மெயிறுசற்றே
யொத்துச் சிவந்தாற் பவளமுந்தா னுவ்வா தென்று முரைப்பாரே. (௧௮)

சொற்கு.

வாகி னூறுநீம் பால்செந்தேன் வண்ணப் பசும்பூங் கிளியமுதம்
பாகு கரும்பு கற்கண்டோப் பாகும் யாழ்செங் கனிசீனி
யேகும் பூவை வரிசசிறைவண் டிரங்கு மிசைகோ கிலங்குழலென்
றூகு மிவையீ ரேழுமினித் தருளுஞ் சொல்லுக் கிணையாமே. (கக)

கபோலத்திற்கும், நாசிக்கும்.

சந்தச் சாணை பரிக்கல்லை சாரு முக்கின் கண்ணடி
யந்தக் கவுளி னுவமை சொல்ல லாமெட் பூவுங் குமிழரும்பு
முந்தக் கமழ்செண் பகவரும்பு முருகா ரிலவம் பூங்காம்பும்
பந்தக் கவிஞ ரெல்லோரும் பகர்வார் நாசிக் கிணையெனவே. (உ0)

கண்ணிற்கு.

வேல்வா ளமுதங் கருங்குவளை வேலை மாவின வடுவெகிர்மான்
கோல்பங் கயமஞ் சமர்குடங்கை கூற்று விடங்காக் கணம்வண்டு
சால்பினுறுகஞ் சனங்கயல்சேல் சகோரம் வழிபோய்க் குழையடர்ந்து
மால்வி தாதாச் சிவனுருவின் வயங்கும் விழிக்கொப்பிவையாமே. (உக)

கண்ணினியல்பு.

நெஞ்சு கறுத்த பேதைக்கு நிகழ்த்தும் விழிசெங் குமுதமொப்பாம்
வஞ்ச முறுகோ ரமும்குந்த மயலும் பூட்டு மையலினற்
றஞ்சு மதற்பி னெடுகருமஞ் சூழ்ந்து கூர்மை நனியுடைத்தாய்
விஞ்சை மதன கமவழியை விளக்குங் கடைக்கண் வேலாமே. (உஉ)

காதிற்கும், புருவத்திற்கும்.

நறுபூ வள்ளை பொன்னூச னவில்கத் திரிகை சுராத்தலை மான்
புகும்வாய் கதவிற் பூட்டுதொடர் புகழுங்காதுக் குவமையதாத்
தகுமே நீலாஞ் சனஞ்சலசத் தாளி னெடுசிங காடிவில்லுஞ்
செகுவா னுறையுங் கடற்கரையுஞ் செப்பும் புருவ மொப்பாமே. (உங)

நுதலுக்கும், திலகத்திற்கும்.

அகத்தி யரும்பு வாசிகையு மனுகக் குனிக்கும் பூஞ்சிலையும்
பகுத்த பிறையுங் கொக்கிற்கும் பகருநுதலுக் கிணையாகும்
வகுத்த நுதலி லிடுந்திலக மானுந் தினக ரோதயமுஞ்
சகத்துக் கிறைவர் நுதற்கண்ணுந் தயங்கு நாக ரத்தினமே. (உச)

கூந்தற்கு.

கொன்றைக் கனிகல் லார்மனமுங் கூந்தற் கமுகும் பொதுமாது
தன்ற னிதையஞ் சூன்மேகஞ் சவரி கருமை யடர் கங்குன்
மன்றல் கமழு மஞ்சனிப்பூ வயங்குஞ் சிறைவண் டினஞ்சோலை
துன்றல் வரும்பைம் புனல்கொழிக்குந் தூய வறலிந் திரநீலம். (உரு)

இருள்சை வலமா ரூமைவந்து மிணங்கு மிளைஞ ராருயிரு
முருகின் பலமென் னறும்பூவு மொக்கச் சொருகிக் கடைசுழன்று
வருமைச் சுழிவு போலுநெய்த்து வண்டுசூழ்ந்து குழைவார்ந்து
தருதேன் றுளிப்ப வழிந்தொழுகுந் தகரக் குழலுக் கிணையாமே. (உசு)

பின்னிவிட்ட கூந்தற்கு.

கன்னிக் கமுகி னரும்பாளை கரிய பிடியா னைத்துதிக்கை
யென்னக் கூறு மதிப்பகையு மேய்க்கும் பிச்சி மருக்கொழுந்து
புன்னைப் பூச்செண் பகமுல்லைப் பூச்செவ் வந்தி பொலிந்திலங்கப்
பின்னுக் கழகாய் வகுப்பெடுத்துப் பின்னி விடும்பூங் குழற்கிணையே. (உஎ)

மதனிரத முதலியன.

இரதம் வசந்த மதயானை யிரவாம் பூவை பசுங்கிள்ளை
புரவி படைமங் கையர்வாசம் பொலியு மிணர்மென் பூஞ்சோலை
பரவு படைவீ டாமுரசு பரந்த கடலாங் கொடிமகர
முரவா ரன்றில் காளமதா முயர்வெண் குடையிந் தனங்கனுக்கே, (உஅ)

சொன்ன குடைக்கான் மதிகிரணஞ் சுரிமென் குழலார் முகசயன
முன்னும் வதுவை யவன்பரிசை யோங்கித் தளிர்க்கும் வெருகிலையாஞ்
சின்ன மிசைபூங் குயில் விளம்புந் தேரி னுருள்சந் தனச்சாணை
மன்னு நறுமாந் தளிர்பட்டா மகிழ்கைச சாமா துளம்பூவே. (உகூ)

வெல்லு மதவேள் மார்பினிலே விளங்கு மாலை யிலஞ்சி மஞ்சள்
புல்லுங கமுகி னரும்பாளை பொற்ப விரட்டுஞ் சாமரையாஞ்
செல்லு மவன்கா ளாஞ்சிமலர் செண்ப கமுமல் லிகைப்பூவு
மொல்லும் வேனி லவன்றிருநா ளுடைவா ளோலைப் பூவாமே. (௩0)

பதிக்கு மதனன் பரிக்கலனை பகரு நறும்பூ மல்லிகையாங்
கதிக்கு மிலஞ்சி கடிவாளங் கன்னச் சல்லி புன்னையம்பூ
மதிக்கு மவன்மெய் யிடுக்கவச மலிந்த விரைதோ ழன்வசந்தன்
விதிக்குப் பினவன் றேர்ப்பாகன் விரும்பு மகிண னெனலாமே. (௩க)

* கதிர்ப்பூம் பச்சைத் தண்டும்வெறி கமழும் பசிய மாந்தண்டு
மதுக்கொண் டலா வழிந்தொழுகும் வாச முறுமல் லிகைத்தண்டுந்
துதிக்குங் கருப்பந் தண்டுமளி சூழுங் கமலப் பூந்தண்டும்
விதுத்தண் குடையானெடுத்தபஞ்ச வில்லென் றுணர்ந்தோர்சொல்வாரே.()

பிச்சிக் கொடியு மடல்விளங்கும் பிரசநறுந்தா மரைநூலு
மெச்சப் பொலிவின் மணம் வீசும் வெட்டிவேருங் கார்வண்டும்
பச்சைப் பசுமாந் தளிருமெனப் பகர்ந்த தனுக்க ளைந்தினுக்கு
மச்சக் கொடியோன் பூட்டியநாண் வகையீ தென்பர் தகவுடையோர். (௩௩)

சொற்று நறுமுல்லைப்பூவுந் தூய சோகின் பூவுமிகக்
கற்றோர் புகழு மாம்பூவுங் கடிசேர் தண்டா மரைப்பூவும்
பொற்பா யலர்நீ லப்பூவும் போரின் மதவேள் செங்கையினாற்
பற்றாய்த் தொடுத்து நின்றெய்யும் பஞ்ச பாணத் தகைவிதுவே. (௩௪)

சிரசின் முல்லை நேத்திரத்திற் றிகழ் சோகு தனமீது
விரவு சூத மார்பினிடை விளங்கு முளரி வயங்குபொறி
யரவ படத்தி னறுநீல மனுகச் சமரிற் குறிநோக்கி
யுரவே ளைந்து கணையெய்தற் குற்ற தான மைந்தாமே. (௩௫)

எற்ற முல்லை யிடைகாட்டு மெதிர்ந்த சோகு சென்றுபல
தோற்றங் காட்டி யுணவகற்றுஞ் சூத மடலிற் பசலைதருந்
தேற்ற முறுமச் சாமரைப்பூச் சிந்தை யாரநினைவிக்குங்
கூற்ற மனைய நறுநீலங் கொலும்வே ளம்பின் குணமிதுவே. (௩௬)

மனதின் மோகஞ் செனித்தவுடன் மதனும் விரவி மற்றவுமாய்த்
தனது சொரூப ரூபமெனுந் தன்மை தோன்ற மெய்பொலிந்து
சினவி யெழுந்து சன்னத்தமாய சிலையைக் குனித்து நாண்பூட்டி
யினமென் னலம்பூங் கணைதொடுத்தெய்தப் பூசல் செயவானே. (௩௭)

* மதன் வில்வகை இவ்வாறேயன்றிச் "சௌந்தரிய" என்னும் தொகுதி முதற்பகுதி யிறுதியில் வேறு வகையாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பூவில், கருப்புவில், இருப்புவில் என மூவகை வில்லுள்ளன; இம்மூன்றில் தேவர்மேலெய்வது பூவில், மாநுடர்மேலெய்வது கருப்புவில், இராக்கதர்மேலெய்வது இருப்புவில் எனக்கொள்க. இவற்றை, "கதியுடைத் தேவர்மேற் பூவின்மா நுடரின்மேற் கருப்புவி லிராக்கதரின்மேற் காமுறு மிருப்புவில்" என ஆசிரியரிகண்டு முதற்பெருகுதி ௬-வது கவியிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

உவமானசங்கிரகம் முற்றிற்று.

அரும்பதப்பொருள்.

௧. கவுள் - கதுப்பு.
௨. செயலை - அசோகந்தளிர்.
சுணங்கன் - நாய்.
௩. தராசு - தராசுத்தட்டு.
௪. தூரிகை - எழுதுகோல்.
தூணி - அம்புக்கூடு.
உரவு - வலிமை.
௫. அலவன் - நண்டு
பணி - அரவுபடத்தின் மேற்பக்கம்.
௬ ஆம் - நீர்.
௭. ஆலவட்டம் - விசிறி
௮. சிங்கம் - சிங்கத்தினிடை.
௯ சோகி பலகறை
௧௦ விண்டு - திருமால்
௧௪. ஆழி - மோதிரம்.
௧௫ முச்சி - சிறுசுளகு.
வேய் - மூங்கில்.
௧௬. படிமக்கலம் - கண்ணாடி.
௧௭. தொண்டை, வீழி, தூதுளை என்பன - இவற்றின் கனிகள்.
௧௮. தளவு முல்லையரும்பு.
புன்கு - புன்முருங்கை
முருந்து - மயிலிறகடி.
௧௯. வாகு - அழகு.
௨௧ வேலை - கடல்.
கோல் - பாணம்.
மஞ்சு - மேகம்.
கஞ்சனம் - கரிக்குருவி.
விதாதா - பிரமன்.
௨௩ வள்ளை - வள்ளைக்கொடி
ஊசல் - ஊஞ்சல் வடம்.
தொடர் - சங்கிலி
சிறுகாடி - சுண்டுவில்.
௨௫. அஞ்சனி - காயா
ஆரல் - கருமணல்
௨௬ சைவலம் பாசிக்கொத்து
தகரம் - மயிர்ச்சாந்து.
௨௭ கன்னி - இளமை.
மதிப்பகை - அரவு.
௨௮ வசந்தம் - தென்றல்.
௨௯. பரிசை - கேடகம்
வெருகிலை வெருகென்னும் பூண்டினிலை.
௩௦. ஓலைப்பூ - தாழம்பூ.
௩௧. இலஞ்சி - மகிழம்பூ.
கன்னச்சல்லி - காதிடு தூக்கங்கள்.

இந்நூல்செய்தார் பெயர், இடம், காலம் முதலியன விளங்கவில்லை. இது மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதியிலுள்ளது. திருவேங்கடையர் செய்த உவமானசங்கிரகத்தினும் புகழேந்திப்புலவர் செய்த இரத்தினச்சுருக்கத்தினும் அதிகமாக உவமானங்களை யெடுத்தாக கூறியிருப்பதனால், இதுவுங் கற்போருக்குப் பயன்படுமென்று "செந்தமிழ்" வாயிலாக வெளியிட்டிருக்கின்றது

திரு. நாராயணையங்கார்,

"செந்தமிழ்"ப்பத்திராசிரியர்.